

straks var kommen til at tænke paa ham, da det galdt om at finde en anset Sagkyndig, der kunde tænkes villig til at gaa i Borgen for Pers Ideer overfor Offentligheden. Man vidste desuden, at han var en forfængelig Mand og dertil meget pengekær. Man forudsatte derfor, at det havde været bittert for ham at være Vidne til, hvordan det ene store Foretagende efter det andet var lykkedes for de ny Mænd og havde skabt dem Ry og Rigdomme, mens han selv gled mere og mere over i Forglemmelse. — —

Allerede den følgende Dag gentog Hr. Delft sit Besøg. Obersten havde nemlig ønsket Oplysninger om nogle Staalskinners Vægtforhold, og for at faa et Paaskud til at komme igen, naar den første Indgift havde faaet Tid til at virke, havde den snilde Jøde ladet, som om han tilfældigvis ikke havde de derhenhørende Tabeller med sig.

Som ventet førte Obersten igen Talen hen paa Pers Projekt og søgte at faa at vide, hvilke Børsmænd og Pengeinstituter der stod bag det. Hr. Delft lod i første Øjeblik ganske uforstaaende. Saa rystede han smilende paa Hovedet og sagde:

»Ach, dette sideniuske Amfibium — mener Obersten. Jeg har ingen Tillid til den ganske Historie. Det er et Dødfoster.«

»Hvadbehager! ... Men Mand dog! Det var jo Dem selv, der stod her igaar og fortalte, at